

MIQUEL PAYERAS

I ara, què? El repte dels perdedors

La majoria absoluta del PP ha estat com un *tsunami* que ha ofegat tots els partits del Pacte de Progrés. Els dirigents estan *groguis*. Fuits. No saben què dir, ni què fer. Durant la setmana passada l'espectacle va ser patètic. El PSOE, que dóna la culpa a Els Verds. UM, a tots els "radicals", o sigui PSM i EU – Els Verds. El PSM, al PSOE, perquè ha volgut créixer a costa dels votants nacionalistes... Es comprensible, ateses les terribles circumstàncies, però no és acceptable en persones que són les responsables de partits polítics seriosos, o que ho pretenen ser. Els seus votants no es meixen aquests disbarats.

Tothom coincideix a dir que hi ha PP per molta, molta estona. Anys. Legislatures. Dues, com a mínim. I vist el context en el qual s'ha produït la majoria absoluta, és perfectament creïble. Els conservadors s'han presentat a les eleccions amb dues banderes (com ja es comenta a les pàgines 29, 30 i 31): anticatalanisme tenyit de "bilingüisme" i anti-ecologisme entès com el retorn a la política econòmica del creixement quantitatiu per sobre de qualsevol altra consideració i primar el dret privat particular per sobre del col·lectiu (és a dir, fora parcs naturals en finques privades, res de legislació hidrològica contra els abusos privats...). Aquestes banderes fonamentals han rebut un allau de vots. La majoria absoluta. Però no una qualsevol. Sinó amb el cens electoral (673.787) més important que mai no hagin tingut les Balears i, a més, amb una participació (63,4%) només superada el 1983 i 1987, si bé en aquells anys d'un cens sensiblement inferior (64,8% sobre 489.048 electors i 67,8% sobre 507.251, respectivament).

Què vol dir això? Doncs que quan l'oposició intenti atacar la política lingüística, cultural, educativa, anticatalanista o anticologista, el PP i Jaume Matas tendran l'argument absolut: la legitimitat que li han donat les urnes i que en el seu programa electoral les banderes eren les esmentades. No han enganyat i han guanyat, amb més electors que mai. Aquest és el re de la qüestió i el per què de tanta depressió, en aquells que s'han adonat d'aquestes circumstàncies. Que en la pràctica fer oposició a aquest govern conservador serà molt, molt complicat.

Precisament per això mateix, però, el PSOE, PSM, EU i Els Verds han, o haurien, d'obrir un procés de reflexió i anàlisi profunda que tan sols –i tots ho saben– pot culminar amb la substitució dels dirigents. Únicament

amb gent nova, amb noves ganes, amb noves idees i amb il·lusió és factible pensar en un futur en el qual l'esquerra, el nacionalisme i l'ecologisme pugui tornar a tenir opcions reals d'aconseguir el poder. No és una tasca a quatre anys, potser ni a vuit. Però s'ha de fer.

De la reflexió n'ha de quedar (com bé deia l'únic que s'ha mantingut lúcid, Eberhard Grosske) la constatació que només de la unió de forces i esforços pot venir el rèdit. De la desunió i les bregues, mai en vendrà res més que l'eixamplament del poder conservador. Sempre ha estat així a Balears. Sempre. I en aquestes eleccions no ha canviat res. El PP ocupa gairebé tot l'espai de centre, dreta, ultradreta i sectors *desideologitzats*. Al seu front ha tingut adversaris en lluita entre si. El nacionalisme, PSM i UM, més preocupat de matar-se entre si que d'avançar. En el PSOE ha primat la tàctica de dimonitzar part d'Els Verds (Joan Buades a Eivissa) que no d'intentar la unió, i *pontejar* EU en favor d'UM en temes clau a EU. Mentre que, per la seva banda, els d'EU i Els Verds de Mallorca feren una coalició el cap de llista de la qual (Margalida Rosselló, Els Verds) havia liderat l'oposició ferotge a aquesta mateixa coalició. De coherència i desitjos d'unió, la veritat, no se n'han vist, no. És paradigmàtic el cas de les Pitiüses. El Pacte a Eivissa es trencà el 2000: Pilar Costa va destituir Joan Buades. Es feren prou esforços per intentar fer les paus? Dubtós. El 1999 la dreta estava dividida i el Pacte, unit. Victòria del Pacte. Ara, a l'inrevés: victòria conservadora. A Formentera, dos quarts del mateix: unió de la COP fa quatre anys i desunió ara, mentre que la dreta estava desunida aleshores i ara unida. Diputat per a la dreta.

Barrejant totes les variables, i donant per bo que l'anàlisi és correcta –òbviament qui signa això no en té el més mínim dubte–, la conclusió s'imposa. La major part, si no tots els dirigents del Pacte de Progrés, mai no han cregut en la unitat. De fet, explícitament l'han rebutjada en tota oportunitat que han tingut (desunió d'esforços PSM-UM, desinterès per la crisi eivissenca, rebuig absolut a la unitat d'acció contra el PP a Palma...).

No es tracta que s'uncixin perquè sí amb coalicions o fusions impossibles, però si no entenen el que històricament ha passat (que la seva desunió és sempre sinònim de victòria aclaparadora de la dreta), el futur serà la repetició de la mateixa història de sempre.

**“Únicament
amb gent nova,
amb noves ganes,
amb noves idees i amb
il·lusió, l'esquerra,
el nacionalisme
i l'ecologisme poden
tenir opcions reals
de futur”**